

Kenelle kellot soivat

Lähes viisi vuotta sitten kirjoitin tälle samalle palstalle vanhasta kellostupulista: "Vanha torni näkyi kauas lähes 40-metrinenä komeana tapulina noin 124 vuoden ajan. Sen huipulla oli miehen mittainen risti. Sieltä korkealta se julisti ennen kaikkea pääsiäisen ihmeestä, syntien sovittamisesta, kuoleman voittamisesta ja iankaikkisesta elämästä. Ylöspäin osoittaen se muistutti rukouksesta Jumalan puoleen. Vaakasuunnassa vasemmalle ja oikealle se kutsui luokseen, yhteen, ja kehotti palvelemaan toisiamme. Alaspäin osoittava haara muistutti juurista, Jumalan sanasta, elämän lahjasta ja sukupolvien ketjusta."

Nyt uuden tapulin juurelta katselen uutta ristiä ja kuuntelen uusien kellojen tuttua sointia. Vaikka kaikki on uutta, on ääni tuttu. Samat sävelet ovat palanneet kirkkomaan ja kaupungin ylle. Mutta kenelle kellot soivat?

Ne soivat edelleen meille, entisille ja nykyisille ylivieskalaisille. Ne soivat sukupolvien sanomakelloja, elämän päättymisestä ja uudesta elämästä iankaikkisuudessa. Ne soivat surun ja toivon sävelmää. Elämä on. Ennen ja jälkeen kuoleman elämä on. Ja me jatkamme sen elämän ja toivon ylläpitämistä, jotka täällä vielä askellamme.

Mutta kellot kutsuvat myös jälleen kirkkoon, uuteen kotikirkkoon. Siellä Jumala itse palvelee ihmistä armollaan ja rakkaudellaan. Siellä ihminen kohtaa jälleen toisen ihmisen ja matka on taas hetken helpompaa jatkaa.

Kellot soivat sinulle, meille, esi-isien ja -äitiemme muistolle. Ne soivat surulle, kaipaukselle ja iankaikkisuuden toivolle, elämälle. Ne kutsuvat meitä jälleen yhteen kotikirkkoon.

Jussi Leppälä

